

Előfizetési feltételek:
helyben házhoz hord-
va vagy vidékre postán
küldve
Egész évre 6 frt — kr
Fél évre 3 frt — kr
Negyedévre 1 frt 50 kr

Hirdetések díja:
□ centiméterenként 3
kr. Kereskedők és gyá-
rosok külön árkedvez-
ményben részesülnek.
Bélyegdíj 30 kr.

Nyitlár sora 20 kr.

KÖZÉRDÉK

POLITIKAI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI LAP.

Szerkesztői iroda
és
kiadóhivatal:

CIRNER és LINGNER
Főter 38. szám alatt,
hova ugy a lap szelle-
mi részét illető köz-
lemények, mint az
előfizetések és
hirdetések bér-
mentesen küldendők.

Kéziratok nem adat-
nak vissza.

Megjelenik hetenkint kétszer: csütörtökön és vasárnap.

Nemzetünk hódolata.

(Sz. Sz.) Lehet-e a legszebb ékesszó-
lásnak olyan bűbája, lehet-e a leghiva-
tottabb tollnak olyan varázsa, mely méltó-
an tudná kifejezni a mult hétfői ese-
ményeket, midőn az ünneplő magyar
nemzet hódolatát fejezte ki szeretett ki-
rálya előtt!? Azt csak átérzeni, azt csak
elgondolni tudjuk, amit a lelkesült ma-
gyarság szeretett királya előtt kifejtett.

Örömben uszik a magyar nemzet és
vele együtt örül a legjobb király. E nem-
zet dicső multjára visszatekintve, egy
szép, egy reményteljes jövőben bizik. A
korona és pór szive együtt dobog,
egyért: a magyar nemzet boldogságáért
dobog! Az Isten ilyen nemesszívű ki-
rályt csak azon nemzetnek ad, akinek
viszontagságait megelégette és akit bol-
dogságra kíván elhívni. Az Isten ilyen
nemzetet csak olyan kiralynak ad, aki-
nek igazi boldogsága hű népének sze-
retetéből, jólétéből fakad.

Látta, csodálta a művelt külföld, lát-
hatták epéskedő irigyeink, hogy a ma-
gyar mire képes, ha vele jól bánnak, ha
eltalálják szívének érzetéhez az alkal-
mas kulcsot. Mutasson ilyet Európának
bármely nemzete! Nem, az nem lehet,

hiszen a magyar lelkesültségnek nincs
parja. A magyar nem parancsszóra, ha-
nem szívének, lángoló érzületének su-
galatára hallgat, midőn arról van szó,
hogy szeretett királya iránt való hódola-
latát kifejezze. Gondolkozunk csak,
hogy az örömtől sugárzó arcu király-
nak az örvendő nemzethez intézett eme
szavai mit jelentenek: „Hálát mondok
az isteni gondviselésnek, mely megé-
nem engedé, hogy szeretett magyar
nemzetemmel együtt ünnepehessem a
magyar állam ezeréves fennállásának
emlékét!”

Vannak, lehetnek olyan nemzetek, me-
lyek nagyobb fényt tudnának talán ki-
fejtetni, mint aminőt a magyar hódola-
tának kifejezése alkalmából kifejtett, de
azt az igazi, azt a szívből jövő, az
egész nemzet által átértett tiszteletet,
szeretetet, ragaszkodást, melylyel a ma-
gyar királya iránt véltetik, még a me-
sés kiücsű fény árán sem tudja más
nép sem megvenni, sem kimutatni!

Június 8-án az egész magyar nem-
zet képviselve volt Budapesten. Az egész
magyar nemzet érzületét tolmácsolták a
trón előtt. Ezért mondá a nemzet szó-
noka: „Lelkünkben felébrednek a mult-
nak dicsőséges képei és érezzük, hogy

erős a király és a nemzet, midőn ér-
zésben egybe van olvadva!”

Az, ami az 1896-ik évi június 8-án
történt, emlékezetes lesz a király és
uralkodóház, valamint a nemzet előtt
örökre! Az akkor történtek be vannak
vésve a király és a nemzet szívébe,
melyet onnan kitörölni lehetetlen.

Hatása alatt állunk, hatása alatt ma-
radunk a mult hétfői lélekemelő, világra
szóló nagy eseményeknek. A magyar
méltó akart lenni királyához, önmagá-
hoz és a nevezetes nap nagy jelentősé-
géhez. Egyházi és világi méltóságaink,
a megyék, városok és egyesek vetél-
kedve igyekeztek fényessé, emlékezetessé
tenni a király és nemzet ünnepét. Szem-
kápráztató fényben csillogott a hódolók
serege. Világlátott szentanuk mondják,
hogy a nemzet képviselői ragyogásánál
csak lelkesültségük volt nagyobb.

Adja Isten, hogy az a kölcsönös sze-
retet, ragaszkodás, mely a király és hű
népe között kifejezést talált, legyen örök,
legyen maradandó, akkor a király trón-
jának támaszat a hős magyar népben,
a nép jólétének biztosítékát királya jó-
ságában fogja feltalálni!

TÁRCZA.

A Gligor Vasziliu.

A gyalui havasokon magasan esett a hó.
Ez a rengeteg fehér tömeg azután elszaki-
totta az istenieket a külvilágtól. És ezek-
nek nem is volt nagy szükségük a külvilágra.
Évente egyszer másztak le a meredek ha-
vasokról, Szent István napján, a mikor a
városban bucsu volt, s a vásáron beszerezték
összes szükségletüket: korsót, tűszűt, meg a
bocskortalpat; az asszonyok pedig tűt, czér-
nát, meg piros pántlikát. Ez volt az összes
igényük, egész kereskedelmük.

A zord gyalui havasok ormáig nem hat
fel a civilizáció parancsszava, betűt, köny-
vet nem ismernek. De nem is kell. Az öreg
mócz, amikor már nem is igen lát, letölteti
maga mellé kamasz fiát, megismerteti az
oláh nép történetével, rejtélyes, fantasztikus
mondákkal, beszél a nagy pánról, ten-
geren tuli országokról. Ez az egész tudomá-
nya. Ő is örökölte, ő is tovább adja, mielőtt
a sirba menne. És ennyi bölcsesség épp
elég egy mócznak, aki sohasem mozdul ki
odujából, télben, nyárban megkerüli az er-
dőt, belekiált a nagy völgybe és meghaji-
gálja a harkályokat, s elfut egy nadrágos,
szalmakalapos ember elől; mert az „ur“, az
nagyon félelmes ember. Ilyen az élet ott a
havasok között. Éjszakánként kigyul egy ör-

tűz az ormon, s a rőzsepattogást ezerszer-
esen adják vissza a fenesi, plecskai völgyek,
s ebbe a halotti csendbe néha belevegyül
egy-egy szerelmes oláh fruska monoton, bus
éneklése, aki párja után kesereg; akit elvitt
a „nagy ur“, a pán, azután kék nadrágot
adott reá, s talán haza se jön többet, s nem
öleli nagy, erős karjaival az Aniczát, pedig
olyan jól, olyan edesen sehol sem tudják
neki a puliszkát elkészíteni, mint ő.

Néha felhangzik a guzlicza is. Epekedő
legény, vagy leány veri a hurjait; a dalla-
mot nem szereti az idegen, nagyon unalmas,
hanem az oláhnak hol beborul az arcza, hol
kiderül, annyira érzi az egyszerű hangszer
minden rezgését.

* * *

A Gligor Vasziliut most eresztették haza a
katonaságtól. Alig rugta le magáról a szűk
nadrágot, az éles hegyi levegőn ismét olyan
buta és érzéketlen lett, mint az előtt. Házil-
kóján, feleségén, puskáján kívül nem volt
egybe. Hanem ezt a hármat azután szerette.
Ha a kerülést elvégezte, beült odujába, bor-
zasztó illatu pipájából feketére füstölte a
mestergerejét, s egy percze se mozdult el
az Iliától, amióta haza hozta a másik hegy
mögül. Ez az asszony volt az ő egész világa,
központja. Utána rohant volna még a far-
kasok közé is, megmászta volna még a Szt.-
János ormot is, pedig onnan még mócz nem

került le élve, egy darabban. Ő legalább ezt
képzelte magáról. Hogy telre fordult az idő,
a kecskezsirt beleöntötték a tálba, az Iliá
fonalat sodort bele és megvolt a világítás.
E mellett a lámpa mellett mesélt a Gligor
hajnaltól hajnalig rémes, hátborzongató
meséket az Iliának.

Valami pajkos sugár kibukkant a kolozsi
hegyek mögül, s egyszerre csak lecseppent
a nagy fenyőfa teteje. Tavaszodott.

A Gligor mindennap kijárt az erdőre ga-
lyat törni, s az Iliá egyedül maradt otthon.
A nagy, szálas Gligor hatalmas csomó ág-
gal jött haza estenden, s már várta a friss
mamaliga, meg az Iliá ölelése. Ilyen volt az
élet egy darabig. Hanem a kérges szívű oláh-
ban felkelt egyszerre valami; hátha az Iliá
mást is ölel? De jaj neki!

A másik hegyhátról járt keresztül egy vé-
kony bajszatlan ficzkó, a csábító Juon, a
hogy hivaták a havason. Ez mozdított meg
az ostoba oláh lelkében valamit. És az állat
felülkerekedett benne. Nagy csontos öklével
fenyegetett a táj felé, ahol a Juon gyerek
lakott. Megállj kölk! Czine mintye! Ez a
gyanu rettenetes mélyre ette magát az os-
toba mócz lelkében, mert az asszony nem is
főzött olyan édes ételeket, mint eddig.

A Gligor azonban mégis félt. A Juon gye-
rekkel nem mert kikezdeni, hátha lelőki a
hegyi uton a mélységbe. vagy rápörköli
egyetlen gunyhóját; mert ettől a bolondtól

Hivatalosan konstatálva lett, hogy a sertés-állományban Kozslárd és Nagy-Cserged községekben a sertésvész járványszerűleg fellépett.

A külföldi sajtó.

Budapest, június 17.

Háromszázhusz külföldi hírlapíró gyűlt össze ma Budapest székes főváros dísztermében, hogy magyarországi kartársaikkal együtt ott folytassák és üdvös befejezéshez juttassák tavalyi tanácskozásait. Az utolsó kongresszusnak csak hetven tagja volt. Budapesti hírlapírók kongresszusán háromszázhusz részvevő jelent meg. Azt hisszük, jogunk van ezt a rendkívüli többletet azoknak a rokonérzéseknek tulajdonítani, melyeknek a magyar nemzet Európa minden tájékán örvend, és büszkék vagyunk e tényre, mely elégtétellel tölt el bennünket és az európai népek koncertjében az előkelő partner helyét juttatja számunkra. Büszkeségünknek csak hálnak nagyobb, melylyel az egész világ sajtójának ezért a kitüntető előzékenységeért adózunk, amely sajtó képviselőinek szívvelyes Isten hozott-at mondunk és testvérileg öleljük őket.

A kiállítás igazgatósága az ezredéves kiállítás nevében fogja a külföldi sajtó képviselőit üdvözölni. Báró Bánffy miniszterelnök, mint a magyar állam legelőkelőbb vendégét, megvendégeli a sajtót. A főváros a magyar vendégszeretet kiváló bizonyítékait szolgáltatja és a magyar hírlapírók „Otthon” köre emberfeletti erőmegfeszítéssel törekszik felelhetetlenné tenni a kollégáknak az itt töltött napokat. De ezeket a hivatalos tényezőket mind mellőzi a magyar nemzet, az egész magyar nép és oly lelkesedéssel, oly nyíltszívűséggel, oly vendégszerettel üdvözi a vendégeket, amilyenre csak a magyar képes.

Ez a Magyarország, ez az ezerszázados nemzet, melyet a külföldön eddig csak szá-

az is kitélik. Mast eszelt ki. Egy nagy és vén maczkó lakott fent a hajtás alatt. Tudta, ismerte mindenki, de nem merték tartózkodási helyéből kiverni, mert már három oláhnak rágta szét a lábszarát.

No Juon, ezt a maczkót verd le lábától, ha ember vagy, mondta Pálforduláskor. „Hát én leverem”, felelt a büszke ficzkó „csak zavard ki a helyéből.”

Másnap korán reggel elindultak a nehéz hegyi úton, fel a medve-odúig. A vén maczkó kint ült és lábát nyalogatta. A Juonban és a Gligorban meghült a vér. Mégsem gyerekjárték!

A vakmerő oláh ficzkó, bár félt, de célba vette a hatalmas maczkót, az meg se rázkodott a lövéstől, hanem négy ugrással ott volt a gyerek mellett és rettenetes karmával egy perc alatt széttepte a fiu mellét. A Gligor pedig csak állt öt lépésnyire. Gyerekjáték lett volna neki a medvét leteríteni, de nem! Bűnhődjön azért a csókért, amit az Iliától kapott. Czine mintye!

* * *

Lassan leballagott a hegyi úton. Bement a gunyhójába és rágyujtott. Délben elmesélte az asszonynak, hogy a Juon nincs többé. „Széttepte az ursu, én láttam.”

És Iliá kiment a nagy sötét éjszakába, a Juont keresni. Nem is jött többet vissza, nem főzött többet a Gligornak, aki az óta folyton azt hajtja: „Czine mintye”.

Török Jenő.

badságszeretetről ismertek és csak utleírásokból tanultak megismerni; ez a nemzet, melyet ellenségei és irigyei a külföld előtt bevádoltak s megrágalmaztak: tárt karokkal és nyílt szívvel várja a külföld képviselőit, Európa közvéleményét, az európai civilizáció legfőbb bírját. A külföldi sajtó képviselői maguk lássák, tapasztalják itt a helyszínén, mi igaz ellenségeink rágalmaiból. Olvassák maguk sziveinkben, hogy mi a haladás és a civilizáció legelkeesebb hívei vagyunk és a Nyugatnak ezeket a drága javait a sötét Kelet számára közvetíteni akarjuk és közvetíteni hivatva vagyunk; tapasztalják maguk, hogy a magyarok szabadságszerető, lovagias, művelt nemzet, amely a saját és más nemzetek szabadságáért kész vért és vagyonot áldozni, de senkit leigázni, senkit megrövidíteni, senkinek szabadságát és önrendelkezési jogát elnyomni nem akarja.

És mivel Európa legmagasabb bírój széké, a külföldi sajtó képviselői ily megtisztelő nagy számban jöttek össze, hogy az országot és lakóit megismerjék; mivel eljöttek messzeföldről, hogy törekvéseinket és iparkodásunkat elismerjék, magunkat pedig és viszonyainkat saját szemekkel bírálják meg; és mivel tudjuk, hogy ez a személyes meggyőződés csak az igazságunk adja meg az azt megillető tiszteletet és minden ragalmat ad absurdum vezet: ezért üdvözi a magyar nemzet örvendve az egész európai sajtót és fogadja azt lelkesedéssel és nyílt szívvel.

Egy heves harc után kivívott nehéz győzelem felett érzett nemzeti öröm és nemzeti lelkesedés napja ez. Öröm a kiérdemelt egyenjóság felett a művelt Nyugat összes nemzeteivel. Győzelem, melyért évtizedekig küzdöttünk, fáradtunk, áldoztunk s melyet hiába óhajtottunk. Az európai sajtó képviselői látni és tapasztalni fognak, a látottakat és tapasztaltakat közlik egész Európával. És ha a messze idegenből érkezett urak ösztinte szívvel és elfogulatlan érzéssel jöttek, akkor Magyarország fennállása első ezer esztendejének legszebb diadalát e napokban vívta ki.

Üdvözet tehát, — írja a „P. C.” — még ezer üdvözet a külföldi sajtó képviselőinek, mint a magyar nemzet kedves vendégeinek!

Kiállításunk és a nemzetiségek.

(—) A tulzó nemzetiségeket egyik kudarcz a másik után éri. Országos ünnepélyeink kezdetén erősen vitatták, hogy azok fiaskóval fognak végződni, mert egy néhány magyaron kívül senki sem veend azokon részt, a külföld pedig épen távol fog maradni a barbar magyar nemzet ünnepétől.

Ez első jövődelésükkel szemben azonban május másodikán székvárosunkban találta az összes művelt külföldöt és hazánk minden egyes számottevő faktorát, nemzetiségi és vallási különbség nélkül.

Május 10-ét és 17-ikét féktelen agitatiojukkal akarták kisebbiteni, — nos ez sem sikerült, országsszerte mindenütt fényesen, nemzetiségeink előkelő részvéte mellett adtunk hálát a Mindenhatónak ezer éves fennállásunkért.

E gonosz tervük sem sikerülvén, minden igyekvésüket oda irányították, hogy kiállításunktól tartsák távol az egyes nemzetiségeket.

E célzatukkal sültek fel azonban a legcsunyábbul.

És ép román honfitársaink azok, kik mint elsők, a kiállításon való tömeges részvéte-

lükkel adtak általános kifejezést annak, hogy semmi közük a tulzó nemzetiségekkel, sokkal felvilágosultabbak semmint hogy a bukaresti és nagyszebeni tulzók ámitásainak felüljenek, és jól ismerik azon rugókat melyek ez urakat vezérlik.

Hogy mennyire lejárt a magát ezen egész önérdékből indított hajszá, legjobban bizonyítja az, hogy ép a krassó-szörény megyeiek, a hírhedt Doda Traján földjei azok, kik a kiállítást a nemzetiségek közül mint elsők látogatják meg.

Ezen érdekes látogatásról a következő tudósítások állanak rendelkezésünkre:

Annak czáfolatául, hogy az ugynevezett román nemzeti komité vezetné az egész hazai románságot, Krassó-Szörényvármegyéből 685 román érkezett a fővárosba külön vonaton, hogy megnéze a kiállítást. A fővárosban Szende Béla orsz. képviselő és a kiállítás igazgatósága részéről Kovács Gyula dr. fogadta őket. A románok több magyar nemzeti zászlóval és egy zenekarral jöttek, s mikor a vonatról leszállottak, a karánsebesi dalos-egyesület hazafias dalt énekelt. Ezután Kovács dr. üdvözölte a vendégeket, kiknek részéről Burdia karánsebesi polgármester válaszolt. Kiemelte, hogy a krassószörényiek tömeges kirándulása jelentékeny szimptomája annak, hogy a magyar románok a magyar nemzet millenniumi ünnepén teljes szívvel, hazafias érzéssel részt vesznek Szavaik a király, a hazai, a királyi család és a kiállítási igazgatóság életével végezte.

Ezután a vendégek négyes sorokban, zene szóval, megindultak a Terecz-köruton és Andrassy-uton a kiállítás felé. Utközben a karánsebesi énekkar többször román dalokat énekelt. A közönség a hosszú menetet mindenütt éljenzéssel üdvözölte, melyre a románok szetreaszkaival feleltek. A kiállítás előtt a román csapat találkozott a szászok csoportjával, kik szintén ma érkeztek a fővárosba. Zajos vívát, szetreaszka és eljen hangzott föl és a két menet egyesülten ment a kiállítás területére. Délben a népkönyhában ebédeltek.

A románok Krassó-Szörény megye orsovai, bégái, karánsebesi és jámi járásából valók. A mozgalmat ebben a hazafias ügyben a román papok és román tanítók kezdték, összesen harminczan, tizenöt pap és tizenöt tanító, akik természetesen el is kísérték ezt az első nagy román látogató csapatot.

A vendégek az egész napot a kiállítás megtekintésére fordították kisebb-nagyobb csoportokra oszolva, papjaik, tanítóik kalauzolása mellett. A kiállítás szépsége és a barátságos vendéglátás egyformán elragadta őket s nem győztek azon való csodálkozásuknak sem kifejezést adni, hogy mennyivel különb és nagyobb város Budapest, mint — Lugos.

Becsületes, jámbor nép ez a krassói oláh. Mint egyik papjuk elbeszélte, nem törődnek azok a magas politikával.

— Mi jó hazafiak vagyunk, azok is akarunk maradni — mondotta egy munkatársunknak a tisztes ábrázatu pap — s ha egyik-másik agitátor el is bolondítja hiveink egy részének fejét, mi igyekezünk a helyes utra visszaterelni, ami többnyire sikerül is. Mert bizony tagadhatatlan, hogy a mi megyénkben is sikerül a bujtogatóknak itt-ott felre vezetni egyeseket, ámbár jóval kevesebbet, mint néhány más megyében, de a nagy rész jó hazafi. Azután meg, lássa uram, tette hozzá mosolyogva, még a legtisztessége sebb faluban is akad to-

vaj, de épp azért igazságtalanság volna egy-két tolvajért az egész falut elítélni. És higgye meg, nagy baj az is, hogy alig van magyar nyelvű iskolánk, pedig beh másképp lenne nálunk minden, ha véreink megtanulhatnának magyarul. A kiállítás megtekintése igen jó hatással van a becsületes földmivelő népre, mely el van ragadtatva tőle, hogy hazája ilyen tudott produkálni. Hazafiságban és a magyarokhoz való szeretetben meg erősödve térünk vissza falvainkba, s bizonyára akarják hálálni még évek hosszú során büszkelkedve fogják emlegetni a látottakat és tapasztaltakat.

Egyébiránt, hogy oláh vendégeink mennyire el vannak ragadtatva a szíves látástól, melyben részük volt, annak ma eklátás példáját nyújtották a kiállítási népkonyhában, a hol ez időtáiban jelen volt Szende Béla országgyűlési képviselő is, aki egy részöknek képviselője. Mikor ugyanis délben ebédhez összegyűltek, kijelentették, hogy meg akarják hálálni azt a kitűnő ellátást, melyben főképp azoknak az uri hölgyeknek jóvoltából részesülnek, akik velük uri létükre a legbarátságosabban foglalkoznak. Elhatározták tehát, hogy addig nem ülnek ebédhez, amíg hálájukat az előkelő hölgyek iránt egy szerenaddal le nem rójják. Hiába mondták nekik, hagyják azt ebéd utánra, nem tágitottak. Nem maradt tehát más hátra, mint hogy a hölgyek megjelentek az étkező teremben, ahol a karánsebesi román daloskór három szép nemzeti dalt énekelt el, köszönet fejében a bőséges ellátásért. E kis epizód után, mely mélyen meghatotta a népkonyhában foglalkozkodó hölgyeket és a jelenlevő többi látogatót, az emberségtudó földmives nép vigan látott hozzá a lakmarozáshoz.

Itt említjük meg azt is, hogy ugyanaz nap még 250 ember érkezett tömeges kirándulással Érdről, Bács-Topoljáról és Nagy-Szebenből.

Ime, ezek a száraz tények. A „Tribuna” és méltó társai a legnagyobb raffineriával sem fogják ezeket meg nem történekké tehetni. Mi meg kíváncsiak vagyunk, hogy az „Album millenár” ezen újabb kudarc után vajjon mit fog még kitalálni, midőn piszkolódásainak legélesebb fegyverét is már mind elkoptatta és még sem használt semmit.

Levelezés.

Zalathna, 1896. június 8.

A szakiskola ünnepélye.

A kőfaragó és köcsiszoló állami ipari szakiskola, ezen korszerű s nagyarányu berendezésével e nemben csaknem páratlanul álló új tanintézet, mely nemcsak vármegyénk s hazarészünk törekvő, munkát szerető ifjúságának van hivatva biztosan és jól jövedelmező eletpályát adni, de amelynek hazánkban egy teljesen új iparágat, a drágakövek, ékszerszerkezetek feldolgozását s értékesítését is meghonosítani feladata: ma nyitotta meg először kapuit s fogadta falai közé a város és vidék szép számu közönségét.

Június 8-át ünnepelte meg.

Június 8-án, szeretett nagy királyunk koronázásának évfordulóján ünnepelte a magyar haza ezeréves fennállásának örömmünepét, és együtt ünnepelt vele az egész város, annak egyházi, hivatalos és magán testületei, egyesületei.

Az ünnepély előestéjén ki volt világítva a

város. Gyönyörű látványt nyújtott az iskola új palotája, lámpionokkal, transparentekkel díszítve s a tornyon kivilágított magyar czimer és korona. De ott égett a mécses a szegény bánya-, kohó-munkás ablakaiban is. A környező hegycsucokon örömtűzek égtek, tűzijáték hintette be csillagaival az elhomályosult eget. Az összes templomokban szóltak a harangok s hirdettek a bekövetkező örömmünepet.

Az ünnep napján kora hajnalban ismét megszólaltak a harangok, zúgtak az ágyulövések s az ipari szakiskola növendékei új egyenruhájukban, melyet a mai nap emlékére ma vettek föl először, hangos énekszóval, lelkesítő indulók dalolása mellett jártak be a várost, fölébresztve, lelkesítve, ünnepre hívva mindeneket.

Mintha sátoros ünnep lett volna, mintha szigorú törvény kötelezte volna az embereket: ünnepelt mindenki. A földmives szabadon hagyta igavonó barmát, az iparos nem szedte elő mestersége szerszámait, a kereskedők bezárták üzleteiket; mindenki sietett templomba.

A szakiskola udvarán volt a gyülekező. Oda jöttek a többi iskolák növendékei lobogókkal, a különböző hatóságok tisztviselői kara, magánosok, polgárok és a nép, még a vidékről is, oly nagy számban, hogy alig fértek a különben tágas udvaron. Míg a menet rendezkedett, addig az iskola látogatási díszes emlékkönyvébe írták be neveiket a megjelent hivatalfőnökök, a testületek képviselői s más honoratiorok és előkelő vendégek.

Kilenc óra tájban harangzúgás, ágyulövések dörgése között, hazafias dalok éneklése s zeneszó mellett megindult a menet a templomokba. A róm. kath. templomban főtiszt. Zlamál Ágost, gyulafehérvári főgymn. tanár, plebános-helyettes végezte az ünnepi szolgálatot s mise után egy szónoki hévvel előadott lendületes beszédben hívta fel hazaszeretetre, a király iránti rendületlen hűségre, egyetértésre az ünnepelő közönséget. Az ev. ref. templomban nagytiszt. Ferenczi István lelkész mondott a nagy naphoz méltó imát, áldást kérve a királyra, ki együtt ünnepel ma hű magyar nemzetével, áldást kérve nehéz bánattól sujtott felséges királyné asszonyunkra; hálát adva a multért, áldást könyörögve az új ezredév hajnalán hazánkra, annak minden ajku, vallásu, rangu gyermekeire, hogy a testvéri szeretet, az atyafiságos egyetértés kapcsolja őket össze s annak általa legyen nagy, legyen boldog a magyar haza. A gör. kel. templomban tiszt. Besa Emanuel teljesítette a templomi szolgálatot, s hirdette beszédben, hogy a Krisztus vallásában minden népek egyek vagyunk, s egymás iránt szeretettel viseltetni tartozunk. Általános sajnálkozás tárgyát képezte, hogy főtiszt. Montáni Gyula urnak éppen ekkor el kellvén utaznia, a gör. kath. templomban nem volt ünnepi szolgálat tartható.

Az ünnepi menet útközben és a templomokban hazafias dalokat énekelt, s egy Köhler János, Csánky József, Kolonics Lajos és Knop Venczel tágokból szervezett férfinegyes kar gyönyörű szép lélekemelő dalaival emelte az ünnepély fényét s szerzett igazi élvezetet a közönségnek.

Istentisztelet után az iskola dísztermében folyt le az ünnepély. A díszterem finom izléssel volt díszítve. A szónoki emelvény fölött egy piederstálon állt a király életnagyságu mellszobra; nemzeti lobogók, czimerek a terem minden oldalán. A szónoki emel-

vény körül állott a szakiskola egyenruhás ifjúsága; az emelvény előtt foglalt helyet az iskola felügyelő bizottsága és tanári kara. És velök szemben a szép számu ünnepelő közönség. A tágas terem szűknek bizonyult, a szomszédos nagy tantermek is megteltek hallgatósággal, sőt még a folyosók is zsúfolva voltak.

Magáról az ünnepélyről, az ott előadottakról nem kell itt beszélni, mert a figyelmes reudezőség az ünnepi beszédeket, szavالاتkat előre kinyomatta s azt, mint emléket e napnak, osztotta szét a közönség között s az így bárki által újra átolvasható. De azt fel kell említenünk, hogy a holt szavakba lelket öntött az ügyes, lelkesült előadás. Midőn Ferenczi István alelnök az ünnepélyt megnyitotta, együtt zengett vele a közönség apraja-nagyja, hogy éljen a haza, éljen a király. Midőn Spaller József tanár ünnepi beszédben ecsetelte a magyar haza ezeréves történetét, együtt érzett vele minden hallgatója. Midőn Csánky József záró szavában áldást kért iskolánkra, hazánkra, együtt fohászzkodott ki-ki: Isten áldd meg a magyart! S midőn a négyes kar előadta a művészileg betanult „Millenniumi himnust” s az ifjúság énekelte a Szózatot, vagy Kölcsey Hymnusa: nem volt hallgató, kit meg ne indított, lángra ne gyújtott volna a magyar nemzet hálaadó-ésdő imádsága.

S az iskolai növendékek: Gere Andor, Párizs Sándor, Kosztinás Ferencz, Sammer István, kiknek szerep jutott, felolvasás, vagy szavataikkal jól megállították helyüket, dicserik tanáraikat s megmutatták, hogy ipari munka s szellemi kiképezés tekintetében megfelel az iskola rendeltetésének és mindkét irányban derék honfiakat nevel a hazának.

Az ünnepély után jött az ünnepi vigalom. Ifjúság és közönség a lövész-egylet mulató kertjében gyűlt össze. Szólt a zene, perdült a táncz, zengett a dal s amaz ószinte kívánatra csendült a pohár: „Éljen a haza éljen a király!”

Csak késő este lett vége az ünnepélynek, az ünnepelő vigalomnak; elmúlt a nap, de emléket meg fogja őrizni mindaz, ki részt vett az örömben, ki tanuja volt a ritka szép ünnepélynek.

—n.—

Vegyes hírek.

— **Lukács László** pénzügyminiszter ő nagyméltósága folyó hó 16-án családjával együtt Zalathnára érkezett, ahol nyári szünidejét nagy részben tölteni fogja.

— **Halálozás.** Varró Gergely, mint gyászoló férj és gyermekei: Varró Domokos, nejevel, született Jánosi Ágota Annával, s gyermekeikkel, Sándorkával és Zsófikával, — Varró Indár dr., nejevel, született Wimmer Clarisse-szal, — Varró László dr., — Varró Róza — a maguk és rokonaik nevében mély fájdalommal tudatják, hogy a jó nő, önfeláldozó édes anya, áldott szívű családanya, gyöngyden szerető rokon, Varró Gergelyné született Nagy Rózália, f. hó 15-ikén este 9 órakor, élete hatvanharmadik, házassága negyvennegyedik évében, hosszú szenvedések után, jobb létre szenderült. Hült tetemét f. hó 17-ikén délután 4 órakor, a háznál végzendő gyászszertartás után, a helybeli ref. temetőben helyezik a családi sírboltba örök nyugalomra. Áldva legyen poraiban is! Nagy-Enyeden, 1896. június havában.

* * *

Egy súlyos szenvedéseken, nehéz megpróbáltatásokon keresztülment urnó zarta le örökre szeméit. Nagyon reászolgált azon nyugalomra, mely most osztályrészül jutott s melylyel mely gyászba, igaz fájdalomba borította szeretteit.

Egész élete ezeké volt; míg más a világ hiábavalóságai után futkos, ő kizárólag családjának, övéinek élt, és ha valami zavarná a nehéz testi szenvedések után annyira ohajtott nyugalmát, az csakis azon tudat lehet, hogy ezzel övéinek bánatot okozott.

A hű nőnek, mintaszerű családjának halála nem volt váratlan. Ugyszólván évtized óta volt gyengé porhüvelyé a betegszobához lánczolva és több mint fél év óta igazán csak leányának minden példát felülmuló, odaadó ápolása tartotta életben a súlyos és folyton nehezedő kór közepette.

Halála estéjén még elbucszott orvos fiától, ki látására jött le s kit kötelessége visszazólitott a fővárosba . . . még jó formán ki sem ért a város határából és a jó anya nem volt többé!

A gyász eset első sorban és legfájóbban érinti természetesen a családot, de velük gyászolunk sokan, nagyon sokan; többek között lapunk is, melynek egyik ékes tollu munkatársa az elhunytak egyik fia, dr. Varró László.

A temetés a gyázháztól óriási részvét mellett szerdán folyt le és az utolsó szolgálatot dr. Bartók György theol. tanár végezte a tőle megszokott szívhez szóló, lélekemelő módon, és a kedves halottat, a derék és övéi előtt emlékeiben örökre élni fogó nőt az ev. reformátusok helyi temetőjében levő családi sírboltban helyezték örök nyugalomra.

Kivánjuk a magunk részéről is, hogy álma legyen csendes, pihenése nyugodt!

— **A megyei központi választmány** az országgyűlési képviselőválasztók ideiglenes névjegyzékét átvizsgálva, azok felszólamlás, illetőleg észrevétel tehetés végett július 5—25-ig a községi előjárásnál lesznek kitéve.

— **Városi közgyűlés.** Nagy-Enyed város képviselő-testülete Kovács Gyula polgármester elnöklete alatt e hó 10-én közgyűlést tartott, melyen a városi képviselők — daczára a nagy munkaidőnek — elég szép számmal jelentek meg. A közgyűlés első és nevezetesebb tárgya a Szini-fele 85 holdas apahidai erdő megvásárlása feletti elvileg való elhatározás volt, mely el is fogadtatott; megvétele 75 frt holdankénti vételárban elhatározatott. Az ez évben legtöbb adót fizető választó polgárok névjegyzékének egybeállítását végett Deli Ödön, Horváth József és Ungerpek Miklós képviselők küldettek ki. A helybeli városi elemi iskola tanítói, illetőleg tanítónőinek a kiállításra való fölmenetelben segélyezése iránti kérvényét indokoltnak tartván, személyenkint 25 frt segélyben részesíteni határozta a képviselő-testület. Felolvasták továbbá a helyben állomásozó honvéd-parancsnokság megleghangu köszönő-iratát a legénységnek a millenniumi ünnepségek alkalmával történt megvendégeléséről, valamint a képviselő-testület jegyzőkönyvi köszönését városunk szülöttjének azon alkalomból, hogy a város zászlóját a június 8-iki hódoló menetben vinni s Ó Felsége előtt meghajtani sziveskedett. Végül Binder Kis Károly cserépkályha-készítőnek az 5000 frt költségen kifizetése végleg meghatározatott. (sz.)

— **A zalathnai m. kir. főbányahivatal** főnöke Dologh János főbánya-taná-

csos — amint értesülünk — agg korára való tekintettel, 40 évet meghaladó állami szolgálata után, beadta lemondását s lemondása elfogadtatván, e hó elején nyugalomba vonult. Megható jelenet volt, mikor a buzgó tisztviselő, a jó hivatali főnök bucsút vett tiszti karától, kikkel éveken át együtt fáradozott, munkált. Zalathna is sokat veszít az onnan most már eltávozó fő bányá-tanácsosban, mert a különböző egyleteknek, kulturális intézményeknek éveken át buzgó, munkás tagja volt. Kivánjuk, soká élvezze a pihenést, melyet maga keresett, melyet hozsuzu és sikeres működésével kiérdemelt.

— **Tűzoltók mulatsága.** A n.-enyedi önkéntes tűzoltó-egyesület 1896. évi június 22-én a sétatéri fedett táncz helyiségben saját pénztára javára zártkörű nyári mulatságot rendez. Belépő díj: személyjegy 50 kr, családjegy 1 frt 20 kr. Kezdeté esti 6 órákor. Felülfizetéseket köszönettel fogad és hírlapilag nyugtáz a parancsnokság.

— **Mulatság.** A nagyenyedi kereskedőifjak, mint értesülünk, július 5-én ifj. Cinner József elnölete alatt júliást rendeznek a sétatéren. A mindig szépen sikerülni szokott mulatságot ajánljuk közönségünk figyelmébe.

— **Fürdőzés.** A nagyenyedi nagyon jól berendezett uszodában már javában folyik a fürdői élet. A víz napok óta állandóan 24 fok; a fiatal Tomai Pál uszómester minden igyekezettel arra törekszik, hogy a közönség mentől számosabban látogassa a jó hideg fürdőt, melyben Kneip pater állítása szerint az őserő rejlik.

— **Kövezés.** A járdakövezést Csizsár vállalkozó a Szentkirály-utcában már megkezdte s így van remény, hogy ez évben a második nagyon hosszú utca is szép járdával fog díszelenni.

— **Halált okozó légy.** Egy kis légy okozta halálát Szenkovits Domokos hari-hasznobérlőnek. Ugyanis e hó 5-én a mezőn volt elfoglalva, amikor egy kis légy megcsipte. Ügyet sem vetett veá, csak akkor ijedt meg a család, amikor a kar dagadni kezdett. Rögtön orvosért küldtek, azonban már az orvos sem tudott segíteni: rövid egy napi, de kínos szenvedés után elhalt, maga után hagyva nejét és 5 gyermekét.

— **Baleset.** Fodor József nagyenyedi kőműves, 48-as honvéd, Székely Mihály háza kéményének kijavitása közben oly szerencsétlenül esett le, hogy pár órai kintlódás után elhalt. Temetésére a 48-as honvedek testületileg vonultak ki.

— **Sertésvész.** Mint lapunk más részében hivatalosan is publikálva lett, vármegyénk két községében, u. m.: Kocslárd és Nagy-Cserged községekben, a sertésvész járványszerűleg fellépett. Az óvó intézkedések megtétele céljából e helyen is külön felhívjuk gazda-közönségünk figyelmét.

— **Nyilvános köszönet.** Folyó hó 7-én, az iparos ifjuság által rendezett nyári mulatság jövedelme fejében, 39 frt 30 krt az iparos ifjusági önképző- és betegsegélyező-egylet pénztára részére átvettem. Ez uton nyilvánítom az egylet nevében köszönetemet szives fáradozásukért. Incze István, egyleti pénztárnok.

— **A bandérium versekben.** Sass Ede, a „Fővárosi Lapok“ munkatársa, a június 8-iki hódoló felvonulást versekben örökitette meg. A „Fővárosi Lapok“ után lapunk „Csarnok“ rovatában mi is közöljük egész terjedelmében e szép „ünnepi éneket“ és külön is felhívjuk reá olvasóink figyelmét.

— **A százegy ágyulövés eredetéről.** A különböző ünnepélyes alkalmaknál szokásos százegy ágyulövés eredetéről következő hagyomány maradt fenn: Mikor I. Miksa német császár olaszországi diadalmas hadjárataiból visszatért s bevonulását tartotta Augsburgba, a városi tanács elhatározta, hogy a császárt fényes fogadtatásban részesíti; többek között száz ágyulövés végrehajtását is elrendelte. A tűzmester megtévén a díszlövéseket, félt, hogy egygyel elszámolta magát s a száza még a százegyediket is ráadta. Augsburgból Nürnbergbe ment a császár, hol hasonlóképp ünnepélyesen fogadták; hogy pedig ugyanazt a tiszteletet megadják neki, mint az augsburgiak, elhatározták, hogy szinte százegy, nem pedig száz ágyulövessel fogják üdvözölni. Ezóta a százegy ágyulövés szokása mindenfelé elterjedt.

— **A kiállítások nyara.** A leghiresebb „legerősebb emberek“ sem emlékeznek arra, hogy a nagy világon egy nyár alatt oly sokféle és oly sok mindenféle állítottak ki. Óriási nagy a verseny. Barcelonában már megnyílt a mű-iparkiallítás, mely augusztus végéig lesz nyitva. A magunk millenniumi kiállításával a berlini ipar-kiállítás és a brüsszeli nemzetközi kiállítás esik egy időbe. Genfben nemzeti kiállítás, Malinsban a svéd ipar-kiállítás, Nürnbergben a bajor országos ipar-kiállítás, Stockolmban a mű- és ipar-kiállítás vonzza az érdeklődőket. De ez még nem elég. Május közepétől augusztus végéig különleges papír-kiállítás lesz Berlinben, ugyanezen idő alatt élelmiszer-kiállítás Dánzingban és ipar-kiállítás Badenben, május 2-től 10-éig nemzetközi kertészeti kiállítás Drezdában, június 1-től 16-ikáig mezőgazdasági és elektrotechnikai kiállítás Stuttgartban, májustól szeptemberig nemzetközi nautikus és halászati kiállítás Kielben, végül október és novemberben nemzetközi horkiallítás Mainzban. Ez éppen tizenöt nagyobb kiállítás. De van egy egész sor kisebb is. A kongresszusi és mű-kiállítás Bécsben, a műkedvelők kiállítása Brünmben, a nyári mű-kiállítások Münchenben, a szalon Párisban stb. . . . Bizony kár, hogy nem rendelkezünk valami varázserővel, mely arra képesítene, hogy mindenütt egyszerre ott lehetnénk.

— **A püspök hagyatéka.** Szenzációs pört fognak tárgyalni nemsokára St. Louisban, Missouri amerikai állam püspökségi székhelyén. Kenrick volt st-louisi érsek, sajtószertűleg megirt végrendelettel, összes vagyona, mely számtalan millióra rag, Brady fővikáriusra, aki élete utolsó napjaiban mindig körülötte volt, testálta. Unokahugainak az érsek csak 1000 dollár évi díjat rendelt, többi rokonait pedig teljesen kitagadta. Ezt a végrendeletet az érsek rokonai perrel támadták meg, aminek tárgyalását és eldőlését nagy érdeklődéssel várják Missouriban. Kenrick érsek élete vége felé eszelős volt és roppant pazarlást vitt véghez vagyonával, és mert attól feltek, hogy egész vagyonát elpazarolja, Rómához fordultak az amerikai egyháznagyok, mire Kain püspöket neveztek ki a st-louisi érsekség koadjutorává. Ez a Kain érsek lett, mielőtt még az agylágyult Kenrick az élők sorából elköltözött. Kenrick érsek testamentumában van egy idegen kézzel írott záradék, mely 1894. május 16-ról vagyis azon időből keltezve, amikor Kenrick már Kain püspök felügyelete alatt állott, ez utóbbit bizza meg a végrendelet végrehajtásával.

— „Drága“ halottá lett a rostoei egyetemi anatómiára nézve a tavaly nyáron kivégzett Richter nevű gyilkos. Az anatómia vezetője, Brunn tanár, meghagyta az intézeti szolgának, hogy a holttestet tartsa mindig szeszben, mert valószínűleg tudományos kísérleteket akart vele tenni. A tanár múlt év december havában meghalt, de a szolgáló megbízást tovább is a legnagyobb lelkiismeretességgel folytatta, úgy hogy az évi számadásból az a meglepő tény tűnt ki, hogy a gyilkos, halála után, 500 liter szeszt fogyasztott el, ami az intézetnek 175 márkába került.

Meteorológiai jelentés június 14-től jun. 17-ig.

Nap	Óra	Légnyomás 700+	Hő	Szél iránya és erő- sége	Bor- ulat	Csapadék	Hő max.	Napi min.
14	7	55.8	+16.8	—	10 ●	2.4		
	2	56.4	+20.0	N ₁	8 ●	0.4	+22.0	+13.0
	9	58.7	+16.4	—	8	—		
15	7	60.1	+16.2	—	5	—		
	2	59.0	+21.8	S ₂	7 ●	1.2	+25.0	+11.2
	9	62.0	+15.5	NW ₂	5	—		
16	7	64.9	+16.5	N ₂	0	—		
	2	64.2	+24.0	NE ₂	2	—	+26.0	+10.6
	9	64.6	+15.0	NW ₂	1	—		
17	7	65.3	+16.4	N ₂	0	—		
	2	62.4	+26.0	E ₁	0	—		
	9							

Kilátás: Derült, meleg.

* A légnyomás tenger színére van átszámítva. — Hő C° fokokban. Szél iránya: N = észak, S = dél, E = kelet, W = nyugat. Szél erőssége = 1—10 i. Borulat foka = 1—10-ig. Csapadék mennyisége milliméterekben értendő. ● = eső, * = hó, ▲ = jég, Δ = dara.

Apróságok.

Kritika.

A festő: Hogyan tetszik önnek legújabb képem: Ádám és Éva?

A műbarát: Ádám meglehetősen el van találva, de Évának, azt hiszem, hízelt egy kissé.

Ügyes felelet.

— Kisasszony, ön unatkozik társaságomban; ön nem is hallgat rám; tehát jobb lesz, ha távozik.

— Oh kérem, maradjon — hisz akkor is unatkozom, mikor ön nincs itt.

— Ugy hát szívesen maradok, mert megosztott unalom csak fél unalom.

Főhíborodás.

Az ügyész menyedörög:

— És ez a gyáva gyilkos, ez az elvetemült gonosztevő, ez a nyomorult...

A vádlott fölugrik.

— Elég, kiáltja, ezt nem hallgatom tovább, elmegyek!

Persze nem eresztették.

Nem leányoknak való.

Miss Rhode Broughton, a legjobb angol regényírók egyike, legközelebb megjelenő emlékirataiban a következő érdekes esetet mondja el:

Egy napon, miss Broughton akkor még

csak tizenkétéves volt, meglátogatta házukat egy nagybátyja. Míndenféleképpen szólt a beszélgetés és végre az irodalomra is került a sor.

— A minap egy új könyv jelent meg — mondá a bácsi miss Broughton anyjának — a címe: Egy falusi pap házában. Mondhatom, igazán pompás könyv. Ha el akarod olvasni, úgy kölesön adom neked, de Rhodának ne add oda, mert nem fiatal lányoknak való könyv.

Az anya elolvasta a könyvet.

— Nos? — kérde miss Rhoda — milyen a könyv?

— Nagyon szép, — viszozza mistress Broughton — de a bácsinak igaza van, neked nem szabad elolvasni, mert nem fiatal lányoknak való.

Erre miss Rhode elnevette magát s így szólott:

— De mama, hisz én magam irtam!

És úgy is volt. Az utóbb annyira termékeny írónőnek ez volt legelső műve, mely természetesen álnév alatt jelent meg.

Felsült.

Egy ezermester egy társaságban azzal kérkedett, hogy az ember tenyeréből kiolvassa a sorsát. Hozzá lép egy fiatal asszony oda nyújtja neki hóféhér kezét és azt kérdi tőle:

— Mondja meg uram, hány gyermekem lesz?

Az ezermester megfigyeli és jó ideig tanulmányozza a kezét, aztán így szól:

— Kettő, nagysád.

Nyomban rá egy férfi lép hozzá és ez is arra kéri az ezermestert, hogy jósolja meg a kezéből, hány gyermeke lesz.

— Önnek, uram, csak egy gyermeke lesz, mondja az ezermester.

Általános meglepetés. Ez az ur ugyanis az előbbi szép asszonynak a férje volt.

Közgazdaság.

Az asszaborok.

Az élvezeti szerek között, amelyeket az emberiség szervezete erősítésére magához veszen, tagadhatatlanul a bor foglalja el a legelső helyet. Mert ahg van ember, a ki az élvezeti szerek e legfontosabbját, egyrészt olesóságánál, másrészt tagadhatatlan jótékony hatása folytán ne kedvelné. És midőn a szőlőtoke irtalmat nem ismerő ellensége tönkretette az egykor oly dus fűrtöket termő szőlőtokeket, a tudomány, a spekulációval karöltve, a legnagyobb apparatussal fogott hozzá, hogy a szőlőtoke pótolhatatlan nedvét utánozni képes legyen. És be kell vallani, hogy az a lázas munka nem is volt meddő. A borkereskedők hatalmas pincei, amelyekbe évekként elelőtt a földből épített présházakból szűret idején csak úgy ömlött a frissen sajtolt bor, most valóságos kémiai laboratóriumok lettek, ahol a műborokat készítik a bort nélkülözni nem tudó emberiség számára.

Ma már a legszimplább falusi kocsmáros is ott tartja pincejében a bor-esszenciát, a melynek segítségével annyi bort „termel”, a mennyit ő akar anélkül, hogy a most már csak legendás emlékü szűret ezerféle bajait át kellene élnie.

A mi fogalmaink szerint „bor”-nak tulajdonképpen csak azt az italt nevezhetnők, amelyet a szőlőtoke gyümölcsének nedvéből állítanak elő, azonkívül még bornak nevezhetjük az italoknak azt a sorát, amelyek

különböző módszerek által gyümölcsökből állítanak elő és általában gyümölcsboroknak neveztetnek. A fent említett pancsolások termékeit nem volna szabad ugyan bornak nevezni, de miután a természet kifürkészhetlen rendelkezésénél fogva az emberiség utalva van azoknak az élvezetére, hát a saját magunk félrevezetése végett elkereszteljük azt is bornak.

A filloxa elpusztította az európai államok szőlőültetvényeinek legnagyobb részét, és, sajnos, ettől a rettenetes pusztítástól nem menekülhettek meg a legkiválóbb szőlőfajok sem.

A különféle szőlőtokekből termelt borfajokat öt csoportba oszthatjuk és ezek közül az első csoportba sorozzuk annak a néhány fajtokeének természetét, a melyeket Asszu gyűjtőnév alá szoktunk összefoglalni. Az e csoportba tartozó borokat már a szőlőtoke említett irtó ellenségének fellepte előtt is minden megkísérelhető módon megpróbálták utánozni, de ez sem akkor, sem most nem volt elérhető. Igaz az, hogy a most rendelkezésre álló anyagok és eszközökkel mégis közelebb, sőt igen közel vannak a teljes eredményhez, de azt a csodás tüzet, ingerlő aromát, a mit pl. a tokaji Hegyalja termése nyújt, azt visszaadni, majdnem a lehetetlenségek közé tartozik.

Asszu borok elnevezésével azokat a borokat illetjük, amelyek bizonyos eljárás alá lesznek vetve, melynek eredményeképpen egy a normális bortól sok tekintetben különböző terméket kapunk. Fontos szerepet játszanak az asszaborok főképpen azért, mivel majdnem kivétel nélkül a gyógyászatban szerepelnek és kémiai összetételüknel fogva mint erősítő szerek az emberiségnek végtelen szolgáltatásokat tesznek. Fontos tehát tudni, mi módon lesznek termelve vagy előállítva az asszaborok.

Az asszaborok mindegyike bir a következő jellemző tulajdonságokkal: Magas foku szesztartalom, édes íz, sajátos aroma és bizonyos sötetes szín. Mindezen tulajdonságokat többekévesebbé feltalálhatjuk a világforgalomban levő azon borok, mint Malaga, Oporto, Tokaji, Szamorodni, Madera stb. mindegyikénél. Az asszaborok e fent leirt jellemző tulajdonságokat azonban csak bizonyos elkészítés után nyerik, amely művelet a tulajdonképeni bortermeléstől sokban különbözik főbb vonásaiban és abban áll, hogy a rendes uton termet bort különféle anyagokkal kezelik. Maga a tulajdonképeni bortermelés is különbözik a közönséges szőlőfajokból termelt bor leszűretelésétől, mert míg a közönséges szőlőfajokat érés után leszedik és a rendes uton áttapossák, préselik stb, addig a nemes fajú szőlőbogyókból sajtolt mustot felfőzik, többféle módon preparálják, hogy asszaborokká legyenek. Így a spanyol asszaborok akképen lesznek készítve, hogy a jó, éretl fűtöket hagyják a tőkén függni, míg a nap heve összeszárítja és az így összeszárított bogyókból préselt bor, melyet egyes vidékeken fel is szoktak főzni, adja azt az egész világon híres Xeres, Malaga elnevezésével bíró asszaborokat.

A portugall félsziget egyetlen kiváló asszaborot produkál, a „Port”-ot (Oporto.) Ez a faj bor akképen készül, hogy a még száradt szőlőbogyókat széttapossák és a mustot úgy hagyják erjedésbe jönni, majd pedig a további erjedést meggátlandó, borszeszt adnak hozzá. Innen van a Port-bornak az a hatalmas ereje.

A görög és olasz borokat, mint a ciprusi

Lakrima Christi marsala, majdnem hasonló módon készülnek, mint a portói asszu.

Végre az asszaborok királya a mi méltó büszkeségünk. Tokaji készítménye abban áll, hogy a szőlőszemeket gondosan kiválogatják és minőség szerint csoportba osztályozzák; az első csoportba osztályozzák az első csoport szemeiből készült bort, az u. n. közönséges tokajit, amely rendszeren jó asztali-bor, de még minden asszuiz nélkül; a második szőlőszem csoport terméke a szamorodni, a harmadik a másolás, amelynek előállításához már a megszáradt szőlőszemekből is vesznek bizonyos mennyiséget; a tokaji asszu képezi a negyedik féleséget és végre a tokaji esszencia a legkiválóbb termék, amely a leggondosabban kiválogatott asszu szemekből lesz készítve. A tokaji asszu és a tokaji esszencia képezik az asszu borok remekét, sűrű szeszesekek, édesek, áttetsző színűek és egy csodás finom aromával rendelkeznek, a melyet teljesen visszaadni mesterségesen még nem sikerült.

Az asszaborok készítésénél igen fontos a hely, ahol e borok kezelve lesznek. Két helyiségre van szükség; az egyik lehet egy rendes hőmérsékű, közönséges borpince, a mely összeköttetésben van egy 18—20° hőmérsékkel bíró helyiséggel, az ugynevezett erjesztő kamarával, amelyben az állandóan magas hőmérsékletet a legcélszerűbben Meidinger rendszerű kemence által (koksszal fűtve) lehet fenntartani. Azonkívül szükség van még a pinczegazdászban általánosan használatban levő eszközökre és végre az u. n. Pasteurizáló készülékre, amelylyel a bor erjedését a legrövidebb idő alatt meg lehet szüntetni.

Az asszaborok készítéséhez a természetes muston kívül még több anyagot is használunk fel, amelyek minősége nagyban befolyásolja a készítenő bor minőségét is.

A borok elkészítéséhez szükségelt anyagokat két főcsoportba oszthatjuk. Az egyik csoportba tartoznak azok az anyagok, amelyek kivétel nélkül minden asszabor készítésénél szerepet játszanak, ezek az u. n. őanyagok, míg a másik csoportba csak azokat az anyagokat helyezük, amelyek csak egyes borok készítésénél lesznek alkalmazva, a szerint, ahogy a bornak minőségi tulajdonságát akarjuk használatával elérni. Az őanyagok közé tartoznak a szesz, cukor, gliczerin, mazsola és méz. A második csoportba, a speciális borok anyagainak csoportjához tartozik a szegfü-szeg és annak aetheri olaja, bodzavirág, komló, kinogummi, a piros mályvavirág, mandula, szerecsen és zöld dió, csersav, fahéj stb.

Az itt felsorolt anyagok segítségével azután többféle módon készítik a tulajdonképpeni asszaborokat.

A mai, mindent utánzó és majdnem minden természetet elérő kor emberei a bort sem hagyták megvizsgálatlanul s fáradhatatlan buzgalommal dolgoznak a szaktudósok, hogy előállítsanak vegytani uton olyan folyadékot, amely a szőlő nedvének tulajdonságait megközelítse. Ma ez még lehetetlen, mert még sok olyan alkotórész nem ismerünk, amelyek pedig a borban jelen vannak. Egyik legfontosabb momentum volt a műbor-készítés elterjedéséhez az Oenanthether előállítása, amely családásig híven adja a természetes bornak sajátos illatát.

A világereskedelemben forgalomban levő asszaborok nagy része többé-kevésbé sikerült utánzásai az eredeti tőke gyümölcsének, azonban a természet mostohaságával kar-

öltve jár a tudomány is, amely előbb-utóbb pótolni fogja a természetől tőlünk elvett élvezeteket. Elő fognak kerülni a Hegyalja pinczéinek legelterjedtebb zugából a féltékenyen őrzött kis átalagok, telve aranysárga, éltető nedvvel és harcolni fognak a tudomány segélyével készült mű-tokajival, amely jó lesz, szép aranysárga színű lesz, tartalmazni fogja az eredetinek fenséges aromáját, de azt a lelkesedést, azt a rajongást, azt a tüzet, amelyet az eredeti tokaji ivásánál érezni szoktunk, nem fogja feleltetni tudni soha. Mert mindig a tokaji volt az asszaborok királya és az is fog maradni.

(Sz. B. L.)

Piaczi árak.

Nagy-Enyed, 1896. június 14

Buza legjobb	100 kilogramm	7.50
" közepszerű	" "	7.—
Kétszeres legjobb	" "	7.—
" közepszerű	" "	6.50
Rozs legjobb	" "	5.50
" közepszerű	" "	5.—
Zab legjobb	100 kilogramm	5.50
" közepszerű	" "	5.50
Kukorleza (tengeri)	" "	5.—
Burgonya	" "	2.—
Széna legjobb	egy szekér	5.50—5.50
Szalma legjobb	" "	2.—
Bikkfa 1 köbm. keresztirány nélkül, 1 m. hosszú	" "	3.50
Cserfa 1 " " " " " "	" "	3.20
Tölgyfa 1 " " " " " "	" "	3.50
Faszén kemény	egy hektoliter	1.70
Marhahús	1 kilogramm	—36
Sertéshús	" "	—44
Szalonna	" "	64—76
Disznósír	" "	—90
Vöröshagyma	" "	—10
Fokhagyma	" "	—10

C s a r n o k.

A nemzet hódol a királynak.

Ünnepi ének.

Ita: S a s E d e.

„Zordon, de ragyogó lovagkor! Kiegett
Piros érzaki fény, újra meggyújtala!
P e t ő f i.

S egyszerre megszűnik a csüggött kesergés.
Mely a dicső multért annyi könyvet ont.
Hej az a párducz, lobogós tisztelgés!
Királyunk szemét is elvakító pompa!
Ki e bűbájt látta: ujjong a szerencsés,
S unokáinak, majd, mese gyanánt mondja.
S a ki ott lovagolt, mindannyi. egy szálig,
Nemzeti legenda alakjává válik!

Felvonult előttünk a hős történelem:
Tépett zászlóival szent ezer esztendő.
Mily csodás tükörbe néztünk ez ünnepen,
Hogy abba meglátszott mult, jelen s jövő?
Hol ennyi egészség, délcég virtus terem:
Nem lehet a nemzet kárhozó, veszendő.
Az ezer év végén, — szívünk dobban, érzi:
Nincsen a magyarban semmi századvégi.

És a rideg közöny, a divatos, fásult.
Elveszett a tapsba, az éljenviharba.
Árpád vére újra ereinkbe' száguld.
Izmainkba' duzzog Hunyadi hatalma.
Ki eddig kicsinylett: most szédülve bámult,
Félve néz Európa újra a magyarra!
S míg hódolt a nemzet koronás urúak:
Hódolata érte a kerek világnak!

Meghajtád zászlóid viharverte selymét
Fejedelmed előtt, büszke magyar népem,
Am e hódolatban több vala a fenség
Mint más népek üres kevélykedésében.
Hatalmasabb vagy, ha ringat a békesség,
Mint más nemzetek a harci dicsőségben....

S én szemem lehunyom, hogy tovább is lássam
Ezt a drága képet boldog álmódásban.

S mint mikor lány szender szemhéjünk lefogja
S lelkünk elé fényes, szent látomány lobban,
S megmoccan az ajkunk, halkán elsusogja,
Mit láttunk az égi, csuda álom-ködben:
Én is töredezeve, én is csak dadogva
Mondhatom el: milyen fényárba fürödtem...
Nosza figyeljétek, nosza hallgassátok!
...Félig mesét mondok...félig—imádságot...

A hat herold.

Rákóczy hej, Bercsényi haj,
Csatátok nem hiába volt!
A diszmenet élén kényesen
Poroszkál hat kurucz herold;
Hat nyalka, kurucz herold.

Czimertek leng a mellükön,
Mely a labanczok réme volt.
És régi magyar éneket
Fuvall a hat harsány herold,
Hat tárogató herold.

Im, itt a szabadság temploma,
Amiért a hősök vére folyt.
Riadó harsonáival
Féle fordul a hat herold,
Köszönti a hat herold...

S a tribünökről annyi szép
Magyar nő hint sugarat, mosolyt!...
Rákóczy hej, Bercsényi haj,
Csatátok nem hiába volt —
Ugy érzi a hat herold!

Perczel Dezső.

Az irodába beragyog
A tavasz tünde napja.
A táblabíró ur előtt
Szivárványos az akta.

De elborul, de vérbe ful,
Tavasz pompája, napja.
A táblabíró ur előtt
Vérszínű lesz az akta.

Ablak alatt kúrtszó riad,
Csörög, csattog a szablya;
Vészfelhő a hármashegyen,
Lóra, leventék, hadba!

S tollát a táblabíró ur
Egyszerre földhöz csapja,
Még punktumot se tesz, a hol
Írását félbe hagyja.

Falon függ ősi fegyvere.
Vasöklébe ragadja;
Ha kissé rozda marta már,
Most ezépen lemoshatja!

Akták helyett szorgalmasan
Az ellent irtogatja...
Vész elvonul; ismét kigyul
A munkás béke napja.

Vértől megtörli pallosát,
Tollát bemártogatja —
S a bajnok a restancziát
Nagy buzgóan morzsolgatja...

A félemberek kora jár! —
A nagy korszak letellett:
Mikor egy ember a hazát
Szolgált kettő helyett!

Asztal mellett ülve is
Görnyedő váz a férfi;
S ha lóra ken pattannia,
Siralom volna nézni!

A kettős emberek kora
Mintha ma földeregene:
Tán sirboltukból száll elének
Ez a kemény levante?

Ki kormányozza bölcs, erős
Törvényekkel a békét;
Diszkardosan, mi rangosan
Vezeti dali népét!

S az ember el nem fojthatott
Egy ámuló sohajtást:
Ugy pörgeti a buzogányt,
Mint a Házban a plajbászt!

S így zugna csatavészben is
Akar csak ünnepekre —
A kettős emberek korát
Juttatja ő eszünkbe!

Perczel Dezső, a Muzsa is
Tapsol neked és tisztel;
Mert neki csak így imponál:
Lóháton, a miniszter . . .

A díszmenet.

Oh ha ez a látvány, oh ha ez az emlék
Lelkemből ide, a papírra születnék!
Változnék a tollam búbajos ecsetté,
Költészet hatalma csoda bűvészté!

Haj, de gyarló szerszám a lantom, a tollam,
Hogy csillagtábort ide varázsoljam.
Hiszen a tejt is, szégyenkezésébe,
Ezentul már nem mer feltűnni az égre!

Ki volt a legelső — ki lehet — a sorban?
Mi a kincsek-kincse szívünknek e honban?
Mit varázslunk egyre szebbé, tündöklőbbé,
Hogy Páris mellett se röstelkedhet többé?
Samitálmunk mégismind ragyogóbbra fest?
Te vagy az, te vagy az, Budapest, Budapest!
Vezérsillaga vagy az egész nemzetnek,
Vezérlő csillaga voltál a menetnek.

Csufolják a néped gyarló, csenevésznek,
Hazafiatlannak, korcs keveredésnek;
Vessünk egy pillantást erre a csapatra:
Hadd repdessen lelkünk boldogan, kaczagva!
Nézzük ezt a kemény harcra termett erőt,
Láttunk vón különbet — ezer évvel előbb?
Paizs-mellükben az ország szive dobog;
Szemükben nagy jövőnk biztatása lobog.

S most a többi várost kötöm bokrétába:
Mindénik virága beh gyöngyös, beh drága!
A Golgothás város első legyen köztük:
Három diszlovagját szivből köszöntöttük.
Ékes diszmagyarban itt lovagol Kassa;
Emeli Nagyvárad zászlaját magasra;
Ujvidék és Baja, derék Pécs és Zombor
Csálnak ki ujjongást hymnuszos lantomból.

S ki a hullámsírból életre támadál,
Hazánk templomában egyik legszebb oltár,
Hol a hazafiság szent lángjai égnek:
Zendül körülötte magyar szó és ének,
Kedves, friss városom, fölviruló Szeged,
Köszöntöttem régi polgárórségedet!
Köszöntöttem velük az egész népedet,
Ifju palotáid, áldott vidékedet!

Ugyancsak kitett ám magáért Szabadka,
Büszkélkedik népe két erős csapatba.
Diszruhás nagy urak rugják elől a port,
Sötétkeken vonul utánuk dus csoport.
Rókatorkos mente, sujtásos dolmánynyal,
Kucsmájukon libeg kócsag, árvalányhaj.
Vármegyéjük pedig, az áldott Bács-Bodrog,
Dallás épségén égszín-köntöst hordott.

Látjuk fölrobogni szép Abauj-Tornát,
Régi némes ifjak viseletét hordják.
Arad vármegye is deli, hetyke, csinos,
Zászlója ereklje: az insurrekciós.

Alsó-Fehér megye sugár daliái
Szobor a termetük, pompájuk királyi!
Az elsők közt ragyog az inséges Arva:
Nem úgy néz ki most, hogy bárki megsajnálja!

Szoborkemény népség jött a Tisza mellől;
Csörtet Csanád vezér vármegyéje elől.
Mária Terézia huszárai ezek,
Piros egészségük csodálni élvezet!

Hódmezővásárhely hozott tarka pompát
Talpig hófehérbe öltözködött Csongrád.
Az a hófehér szín népük tisztaságát,
Jelenti a vérük tiszta magyarságát.

Büszke Biharmegye száz éves zászlója,
Köszöntekek fennem, ujjongva, hódolva.
Zászlód alatt a harc dühöng most is, folyton
Királyhágón tulról zug read az ostrom.

Fenyeged, elborit az ellenség árja:
Védd magad, védd magad, magyarság végvára!
Zászlód alatt láttam nemes véred sarját:
Jaj, ne hadd elveszni honfenntartó fajtád!

Ó-szász öltözetét Brassó bemutatja,
Bolgáros mentében a többi lovagja.
Méltán áll a sorban a jó magyar Borsod,
Ósi zászló alatt látjuk jönni Barsot.

Zöld kurucz zászlója kibomlik Beregnek;
Nógrád lovasai tarkán díszelgnek.
Hát Beszterce-Naszód, hát Baranya, Tolna!
Ha dicséretükre elég szavam volna!

Békésmegye robog sastollas csapattal,
Kaczagányuk farkas, ezüstözött csattal.
Egyenruhások közt diszmagyar akárhány,
Fújó paripájuk mesebeli sárkány.

Buzavirag mentét Krassó-Szörény öltött.
Diszre Maros-Torda, az is kincset költött.
S vessük csak a szemünk Marosvásárhelyre,
Lovagja csak három, de pazar, de helyre!

Csikmegye, Csikmegye, be tündén tarkállik!
Egyik fele kétkben, vörösbem a másik.
Rojtos lobogójuk az még csak a drága,
Szötte az ünnepre a megye sok lánya.

Hazaszeretetük beleszörték abba,
Azért tündöklök úgy himzése a napba!
Oh édes lányai a magyar hazának,
Titeket a költő eléggé nem áldhat!

Hát ez a csapat ni, de felelmes, zordon!
Középkori hős-rajt ereszt meg Esztergom.
Rettentő lovagok, csörgő sodrony-ingben
Ellenség-ijesztő termetükön minden.

Kucsmájukon terjeng sötét holló szárnya,
Kezükben a csaták rémes alabárdja;
Nyakukban lovagok aranyos nyakláncza;
Ficzánkol alattuk vad paripa tánca.

Örvendjünk Györmegye ős bandériumán;
Törtetnek megyei lobogójuk nyomán.
Diszeleg a város fényes hófehérben,
Vörös selyem nadrág feszül meg a térden.

Ezüst rojttal ékes Fogaras zászlója;
Diszruhás urakat ültetett az lóra;
Gömör erdeiben sem akad több medve;
Mind a lovagoknak vállára van vetve.

Ne csalj meg a szemem, káprázatos álom!
A lovagkor legszebb jelenetét látom.
Fejérmegye jó itt, a saját színébe,
Csillag-csillóságba, tiszta hófehérbe.

Kalajjuk préméért fehér medvét öltek;
Lobogó tolláért kócsagot is löttek,
Rengeteg vállukon párduczós kaczagány;
Hadvezérnek való óriás valahány!

Hamvadó pöfét, derék Csokonay,
Édesek most, ugy-e, mély sírod alján?
Asztrakán-süveges, kócsagos levante!
Viselek délczegen a te kedvencz mentéd.

Debreczen utcáin a mult század látott,
Ilyen kék dolmányban, dali lovasságot.
Előttük Hajdunak hét lovagja rugtat;
Tapsvihar, eljenzés a nyomukba zugnak.

Székely huszárokat küldött fel Háromszék;
Ezüstös ruhájuk fala világoskék.
Tünde diszmagyarok képviselik Hontot,
Selmece, Bélabánya, színes pompát outott.

Vadregényes Hunyad csapata beh deli!
Az insurrekciós lobogót emeli.
Majd Kolozs, Kolozsvár, meg a két Küküllő,
Lovasuk mind Bethlen seregébe illő!

Bámuljuk Hevesnek pánczélos vitézét,
Szörnyű Dobó korát elébünk idézik.
Égszínkék selyemből készült attilájuk,
Párduczbor kaczagány veri a két válluk.

Törökverő Dobó lelke szemünkben ég:
Eger várát bizony most is megvédenék.
Méltók az egeri nők ölelő karjára:
Eleven koszoru édes jutalmára.

Hát ti szolnokiak, barna piros kúnok,
Érdemeitekre talán szemet hunyok?
Diszruhás főurak elől feszítenek,
Utánuk egy egész csatadöntő sereg.

A Nádor-huszárok diszruhája rajtuk,
Átkozott szem, a ki kapva nem kap rajtuk.
A huszár a világ első katonája,
A kún gyerek meg a huszárok huszárja!

Komárom vármegye párducz kaczagányos,
S ejnye beh érdekes utána a város!
Hírnevés czéh ott a szekeres gazdáké,
Föltámasztotta most őket a parádé.

Egyszerű dolmányuk kék posztóból szöve,
Ugy ülnek a lovon, mintha oda növe,
Mintha szekeresek tán nem is volnának,
— Nyalka csikósai alföldi rónának!

(Vége következik)

Szerkesztőség:

Dr. MAGYARI KÁROLY. TÜRÖK BERTALAN.

Kiadók: Cirner és Lingner.

Cirner és Lingner könyvnyomdája, Nagy-Enyeden.

Foulard-selymet 60 krtól 3 frt

35 krig méterenkint — japáni, chinai stb. — a leg-
ujabb mintázattal és színekben, u. m. fekete, fehér
és színes HENNEBERG-selymet 35 krtól 14 frt 65
krig méterenkint, sima, csikos, kozkázott, mintá-
zott damasztot stb. (mintegy 240 különböző mi-
nőségben és 2000 szín és mintázattal stb.) a meg-
rendelt áru postabér és vammentesen a házhoz
szállítva, mintákat postafordultával küld:
HENNEBERG G. (es. kir. udvari szállító) se-
lyemgyára ZÜRICHBEN. Svájczba ezimzett leve-
lekre 10 kros és levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasz-
tandó Magyar nyelven irt megrendelések pontosan
elintézetnek. (2).

Csiraképes tojások

valódi Brahma-tyukoktól egy drb 15 kr. Hol-
landi fekete nagy fehér bubosoktól egy drb 25
kr., Houdansoktól 1 drb 25 kr., valódi Stajer
tyukoktól egy drb 10 kr., Ezüst padualaktól
egy drb 30 kr., Hosszu nyakuaktól egy drb
30 kr., Pulykaktól egy drb 30 kr., Ezüst
Wyandottes tyukoktól egy drb 30 kr., Olasz
tyukoktól egy drb 30 kr., Törpe tyukoktól egy
drb 30 kr., Cochinchinalaktól egy drb 25 kr., Er-
délyi csupasz nyakuaktól egy drb 20 kr., Dor-
kinglakból egy drb 25 kr., Yokohamaiktól
egy drb 50 kr., Emdeni órlási libáktól egy drb
1 frt., Pekingi ruczáktól egy drb 20 kr., nagy
Stajer ruczáktól egy drb 20 kr.
Alólított fennfentjelenített csiraképeket csakis ne-
mes fajú állatoktól szültem, a melyek már több-
ször kifüvetve lettek és jótállók azok valódiságáról.

PALLY MAX
Köflach (Steierország). 4-6

Árverési hirdetemény.

A tövisi volt határőrök képviselőtestülete közhírré teszi, hogy a határőrök XXVI. család tulajdonát képező Tövis községében fekvő két lisztelő három-három kövü vizi malom és két belső telek együttesen vagy külön külön **1896. július 6-án d. e. 10 órakor** Tövis község irodájában önkéntes árverésen eladatik.

Az árverezési feltételek a hivatalos órákban a Tövis községi irodában megtekinthetők. 740 1-3

950—1896.

Árlejtési hirdetemény.

A verespatak-orlai m. kir. és társ. Szt.-Kereszt altárnánál a bányatermék és üzemi anyagok lövonatu vaspályán való szállításához szükséges lófogatok előállítására 1896. augusztus hó 1-től kezdve 1899. év július hó 31-ik napjáig három évre ezennel árlejtés hirdetik.

A vaspályán tíz métermázsát tartalmazó csillékben a bányákból a siklóig átlagosan 5700 méternyi távolságra évenként mintegy 160000 métermázsas ércz és töreccs lesz szállítandó; az erre vonatkozó ajánlatok egyes csilléknél árban teendők.

Vállalkozni szándékozók 50 kros bélyeggel és 200 frt bantpénzzel ellátott zárt ajánlataikat **folyó évi július hó 10-én délelőtti 10 óráig** az alulírt m. kir. bányahivatalhoz küldjék be.

Az árlejtési feltételek az alulírt m. kir. bányahivatalnál megtekinthetők.

M. kir. bányahivatal.

Abrudbányán, 1896. június hó 13-án. 739 1-3

Sz. 1340—896. tkvi

Árverési hirdetemény.

Az abrudbányai kir. járásbíróóság mint telekkönyvi hatóság reszerül közhírré tétetik, hogy Faur Teofil abrudbányai lakos vég-

rehajtatónak ifj. Madin Nicolae hagyatéka végrehajtást szenvedő elleni 220 frt tőke, ennek 1893. november 25-től járó 6% kamatai, 54 frt költség és járuléka behajtása végett az abrudbányai kir. járásbíróóság területéhez tartozó Abrudbánya város 74 számú telekjegyzőkönyvben foglalt A + 1 rend 161, 162 hr. sz., 75 sz. tjkvben foglalt A + 1 rendszám 163 hr. sz. alatti ingatlanokból és tartozékai az abrudbányai kir. járásbíróóság mint tkvi hatóság helyiségében megtartandó nyilvános árverésen **1896. évi aug. hó 21-ik napján délelőtt 10 órakor** a kikiáltási ár 10%-ának bantpénz gyanánt bírói kiküldött kezéhez leendő előleges letétele mellett a kikiáltási áron alól is el fognak adatni.

Abrudbányai kir. telekkönyvi hatóság 1896. évi május hó 15-en.

Zanathy Gábor,
kir. jbiró.

738 1-1

Schicht-téle szin-szappan

Törvényszéki legbelajstromozott
védjegy:

Igen jól van szárítva,
kitűnően tisztító,

igen takarékos a használatban,
kezesség mellett tiszta és ártalmatlan a fehérnemű és kéznek, egyáltalában a legjobb, ami a szin-szappanból van.

Senki sem bánja meg a kísérletet.

Kapható Nagy-Enyeden: Ifj. Lázár Károlynál.

701 11-20

CIRNER és LINGNER**NAGY-ENYEDEN.**

A legelőnyösebb forrás nyomtatványok beszerzésére.

Gazdag és modern felszerelése folytán azon kellemes helyzetben van, hogy ugy gyorsaság és olcsóság, mint izléses kivitel tekintetében bármely hasonnemű vállalattal képes versenyezni.

Vidéki megrendelések azonnal teljesítetnek.

A nyomda **5 gyorsajtóval** dolgozik s **töm-öntödével** is el van látva.

Hirdetések közlésére legalkalmasabb a cég kiadásában megjelenő

„Közérdek”,

a megye egyetlen politikai lapja, mely egyike a legelterjedtebb vidéki lapoknak.

Iroda: Foter 38. sz.

Telefon-sz. 5. és 6.